

Suzko txoria

Nere gazte denporan, pintatzeko-ta umorea neukala oraindikan, gure etxe-ganeko Azkonar-zuluetako arboladoian asi nintzan pintatzen lauko txiki bat.

Udagoiena zan, eta arratsalde egokia. Agatxak gorri-gorri eta pagoak ori-ori, neguan edurra jausten dan moduan jausten ziran orriak lurrera.

Mendiganetik datorren errekatxoaren zaratea bakarrik entzuten zan, zarata aundi barik egia esan, ur gitxikoa dalako.

Dana ixillik. Amesetan be ezin eitekean era oberik eskatu pintatzeko, Udagoieneko bakaziñuetan.

Illuntze aldera, Mugarrako atxaren ostera jausteko zegoala eguzkia, ordurarte iñoz be entzun ez naban txori-kantu bat aitu neban.

Ain ederto kantetan eban ze, arrituta gelditu nintzan.

—*Ze txori-klase izan leitekek onelan kantetan daben au?* —esaten naban nerekauntan.

Pintatzeari bertanbera itxi, eta agozabalik gelditu nintzan arbola-doira begira.

Eztakit zenbat denporan egongo nintzan entzuten, baiña ordulaurrenbat inguru bai gitxienez be, ba ibiltzen abiau nintzaneko, ordurako eguzkia Mugarraren kokotean erdi-ezkutauta zegoan.

Eldu nintzanean agatx-tantairik aundienaren azpira, ixildu egin zan txori ez-ezagunaren kantua.